

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ Ι. ΜΑΤΤΙΕ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΤΡΥΦΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Ή σκηνή μέσα σ' ένα άμαξι).

Πρόσωπα:

ΝΤΕΖΙΡΕ (δεκατριών χρόνων, λεπτούλα και πολύ ψηλή για την ηλικία της. Πρόσωπο γλυκό και ρεμβώδες, φόρεμα μαύρο μάλλινο, με μπορντούρα από κρέπι, καπέλλο από κρέπι, γάντια μαύρα).

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (ο παππούς της, εξηγίαρης, πολύ κυρτωμένος. Έκφρασις θλέμματος κουρασμένη και πονεμένη. Γένεια άσπρα και περιποιημένα, τὰ ρούχα του προδίδουν μεγάλο πένθος, σάν της μικρής).

Ο ΑΜΑΞΑΣ (παλληκάρι είκοσι χρόνων).

(Έξαφνα σ' ένα σημείο της πλατείας της Βασιλλίης σταματά ο άμαξας τὸ άμαξι του διστακτικός).

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (θγάζοντας τὸ κεφάλι του απ' τὴν παραθυρόπορτα τοῦ άμαξιού)— Δὲν μοῦ λές, άμαξας, γιατί σταμάτησες;

ΑΜΑΞΑΣ.— Τὸ προάστιο Σαιντ-Άντουάν εἶνε δεξιά;

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Μὰ ὄχι, εἶνε ἀριστερά. Ἀπὸ τ' ἀριστερό σου χέρι. Ὅχι ἀπὸ κεῖ, σοῦ λέω. Ἀριστερά. Ὀλοῖσα ἔμπρός. Ἐτσι γειά σου! Μὰ τί διάβολο, δὲν ξέρεις τὸ Παρίσι;

ΑΜΑΞΑΣ.— Τούτα τὰ μέρη ἐδῶ δὲν τὰ ξέρω καλά, κύριε. Βλέπετε εἶμαι ἀπ' τὸ ὄτεϊ.

(Τὸ άμαξι διασχίζει τὸ προάστιο Σαιντ-Άντουάν).

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (στὴν Ντεζιρέ).— Εἶνε, λέει, ἀπὸ τὸ ὄτεϊ! Τί ἡλίθιος! Ὅταν σκέπτεται κανεὶς ὅτι ἐμπιστεύεται τὴ ζωὴ του σὲ τέτοιους θλάκες! Βάζω στοίχημα ὅτι εἶνε ἡ πρώτη φορά που ὀδηγεῖ άμαξι. Ἐχει ὕφος τόσο χαμένο!

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Καὶ ὁμως μοῦ φέρθηκε πολὺ εὐγενικά. Πῆρε κοντά του τὴν καπελλοθήκη μου.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Τί δὲν πῆρες παρὰ ἓνα μόνον καπέλλο μαζύ σου;

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Ναι, παππού. Τὸ καπέλλο τῆς στολῆς μου.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Καὶ γιὰ τίς μέρες που θὰ ἔχης ἔξοδο;

ΝΤΕΖΙΡΕ (δείχνει τὸ καπέλλο της).— Θὰ φορῶ τούτο ὄδῶ.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Εἶνε πάρα πολὺ πένθιμο, παιδί μου.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— ὦ, ὄχι, παππού!

(Ἄρκετά παρατεταμένη σιωπή).

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Θὰ προτιμοῦσες ἴσως νὰ πᾶς σιδηροδρομικῶς στὸ Σαιν-Μαντέ, ἀντὶ νὰ πᾶς με άμαξι;

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Ἀπεναντίας! Θὰ φτάναμε πάρα πολὺ γρήγορα, με τὸ τραῖνο. Ἐνῶ ἔτσι θὰ εἶμαστε περισσότερη ὥρα μαζύ... Τί ὄρα θὰ φτάσωμε στὸ μοναστήρι, παππού!

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κατὰ τίς τρεῖς.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Καὶ τί ὥρα εἶνε τώρα;

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Δύο καὶ τέταρτο.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Ὡστε ἔχουμε ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμη μπροστὰ μας. Τί εὐτυχία! (Φιλεῖ τὸν κ. Λουσσὶ καὶ μένει με τὸ πρόσωπο ἀκουμπισμένο πάνω στὸν ὄμο του).

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (σηκώνοντάς της τὸ κεφάλι).— Τί ἔχεις; Κλαῖς, ἀγαπημένη μου;

ΝΤΕΖΙΡΕ.— ὦ λιγάκι, πολὺ λίγο! Μὴν δίνεις προσηχὴ, παππού, θὰ μοῦ περάση.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (με τρεμάμενη φωνή).— Καῦμένη μου μικρούλα, ἀγαπημένη. Κάνε κουράγιο!

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Ναι, παππού! Ναι, ἔχεις δίκη!

(Σκουπίζει τὰ δάκρυά της, Σιωπή).

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Θὰ σοῦ γράψω αὔριο κιόλας... Θὰ μοῦ ἀπαντήσης ἀμέσως;...

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ἀμέσως, μικρούλα μου... Καὶ μιὰ που τῶφερε ὁ λόγος, ἀκουσέ με, πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι...

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Τί; νὰ μὴ δείχνω τὰ γράμματά μου;

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ἐν πρώτοις αὐτὸ βέβαια. Ἄλλὰ δὲν

εἶνε αὐτὸ μόνον. Ἀκουσέ με... (Ψάχνει νὰ βρῆ κατάλληλες λέξεις): Ὑστερα... ὕστερα... ἀπ' ὅτι ἔγινε... μετὰ τὸ σφάλμα... τὸ σφαλμα... τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔγκλημα, ναι, τοῦ πατέρα σου, καταλαβαίνεις ὅτι εἶνε δύσκολο νὰ διατηρήσης τὸ ὄνομά του, τὸ πάρα πολὺ γνωστὸ ὄνομά του, τὸ ἀτιμασμένο... Μίλησα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ με τὴν ἡγουμένη τοῦ μοναστηρίου σου. Ἐχει καὶ κείνη τὴν ἴδια γνώμη. Πρέπει ν' ἀλλάξης τὸ ὄνομά σου. Διαφορετικὰ ἄλλωστε δὲν θὰ μπορούσε καὶ νὰ σὲ δεχθῆ στὸ μοναστήρι της...

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καῦμένης σου τῆς μαμάκας που ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ δῆ ὄλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάζεις Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῆ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ (κρύβοντας τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ χέρια της).— ὦ παππού!...

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (βίαιος).— Ναι, τοῦ κλέφτη! Μπορεῖ

νὰ ὀνομάση κανεὶς διαφορετικὰ ἓναν παληάνθρωπο, που φεύγει ἀφήνοντας μοναχὸ στὸν κόσμο ἓνα παιδί;

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Δὲν εἶμαι μόνη στὸν κόσμο, ἀφοῦ ἔχω ἐσένα. Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς. Ὁ μπαμπᾶς ἔχασε τὸ νοῦ του καὶ δὲν ἤξερε τί ἔκανε. Μὴ μιλάς ἔτσι, παππού, γιὰ τὸν πατέρα μου...

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Καῦμένη μικρούλα, τὸν ὑπερασπίζεσαι...

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Ποιὸς θὰ τὸν ὑπερασπισθῆ, ἀν ὄχι ἐγώ; Καὶ ἔπειτα ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶνε ἓνας... Ὅχι! δὲν εἶνε ἓνας κλ... Τέλος πάντων. Δὲν εἶνε ἐκεῖνο που εἶπες πρὸ ὀλίγου. Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, παππού. Θυμήσου ἐκεῖνο που διαβάσαμε σὲ μιὰ ἐφημερίδα... «Ἐπῆρξε ἀπερίσκεπτος, ἔπαιξε, ἔχασε».

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— ...Τὰ χρήματα τῶν ἄλλων.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Καὶ τὰ δικά του ἐπίσης.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Καὶ νὰ τώρα ἐσὺ, ἓνα κοριτσάκι δεκατριῶν χρόνων, ὑποχρεωμένη ἀπὸ λάθος του, νὰ κρυφτῆς σ' ἓνα μοναστήρι με ψεύτικο ὄνομα!

ΝΤΕΖΙΡΕ.— ὦ! τὸ ὄνομα τὸ δικό σου, τῆς μαμάς τὸ ὄνομα, δὲν εἶνε ψεύτικο ὄνομα. Παππού, σὲ παρακαλῶ μὴν εἶσαι ἔτσι θυμωμένος! (Γυρίζει τὸ κεφάλι της καὶ βλέπει μελαγχολικῆ, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ τζάμι, τὴν φιλή θροχη που ἀρχίζει νὰ πέφτη): Βρέχει;... Ποῦ θρискόμαστε;

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κοντὰ στὸ Μπέλ-Αἶρ. Ἐχουμε καλὸ ἄλογο. Πᾶμε γρήγορα.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Βλέπεις, ὁ άμαξας ὀδηγεῖ πολὺ καλά. Δὲν ἔκανε λάθος στὸ δρόμο.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Τραβᾶ ὀλοῖσα βλέπεις, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ κάνῃ λάθος.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Δὲν μοῦ λές, παππού, εἶνε καλὴ ἡ ἡγουμένη τοῦ μοναστηρίου;

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Φαίνεται πολὺ καλὴ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ ἀρέση.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Τῆς εἶπες ὅτι ἔχω μείνει πίσω στὴν γεωγραφία, στὴν ἀριθμητική; ὦ, ἡ ἀριθμητική! Τῆς εἶπες ὅτι δὲν πᾶω καθόλου καλά σ' αὐτὸ τὸ μάθημα;

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Τῆς εἶπα ὅτι εἶσαι ἓνα χαϊδεμένο κορίτσι... Ὅτι σὲ παραχαΐδεψε ἡ μαμά σου πρῶτα καὶ ὕστερα ὁ μπαμπᾶς σου...

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Καὶ ὕστερα ὁ παππούς μου...

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ.— ὦ, ὅσο γιὰ μένα διαφέρει πολὺ. Ἐγώ; μὰ ἂν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι τοῦ πατέρα σου, θ' ἀπαιτούσα νὰ μελετᾶς λίγο πιὸ πολὺ, σὲ βεβαιώνω!

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Ὁ μπαμπᾶς πάντα φοβότανε μὴν ἀρρωστήσω. Φοβότανε μὴπως πεθάνω, ὅπως ἡ μαμά, καὶ μόλις ἔβηχα, ἐχλώμιαζε καὶ μουλεγε: «Ἄφησε τὴ μελέτη, παιδί μου, δὲν θέλω νὰ κουράζεις. Καὶ τότε φυσικὰ ἐγὼ ἀφήνα τὴ

Ἐκλείνα τὸ βιβλίό μου καὶ τοῦ χαμογελοῦσα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω.

μελέτη μου, έκλεινα τὸ βιβλίο μου καὶ τοῦ χαμογελοῦσα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Καὶ ἔτσι δὲν ξέρω τίποτε τῶρα. Θεέ μου, τί κοροϊδία θὰ μοῦ πατήσουνε στὸ σχολεῖο. Θὰ δῆς ὁμως, παπποῦ! Θὰ μελετήσω πολὺ, πολὺ, μ' ὅλη μου τὴ δύναμι...

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ὁχι, μικρούλα μου, μὴ μελετᾷς πάρα πολὺ. Ὅσο χρειάζεται μόνον γιὰ νὰ μὴν εἶσαι κακὴ μαθήτρια. Καὶ νὰ τρῶς τακτικὰ, καὶ νὰ παίρνης τὸ δυναμωτικό σου, καὶ νὰ μὴ νηστεύης ποτέ, ἀκούς; Ποτέ. Συνεννοήθηκα γι' αὐτὸ μὲ τὴν ἡγουμένη. (Κυττάζει ἀπ' τὴν παραθυρόπορτα γιὰ νὰ ἴδῃ πὺθὺ θρίσκονται). Φτάσαμε στὴν πύλη τοῦ Σαιν-Μαντέ.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Τόσο γρήγορα, παπποῦ;

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ναι, σὲ δέκα λεπτά θάμαστε στὸ μοναστήρι.

ΝΤΕΖΙΡΕ (ἐλαφρὰ χλωμιάζοντας).— Σὲ δέκα λεπτά, σὲ δέκα λεπτά! Θεέ μου, μόνον λοιπὸν δέκα λεπτά ἀκόμη θὰ εἶμαι μαζί σου, ἀγαπημένε μου παπποῦ! (Σφίγγεται ἐπάνω του καὶ χοντρά δάκρυα στάζουν ἀργὰ ἀπ' τὰ μάτια της).

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ἡσύχασε, ἡσύχασε, μικρούλα μου. Δὲν θὰ φύγω ἀμέσως. Θὰ μείνω μαζί σου στὸ γραφεῖο ὅσην ὥρα θελήσης. Μὴν κλαῖς, ἀγαπημένη μου μικρούλα.

ΝΤΕΖΙΡΕ (μὲ φωνὴ αντρίμενη ἀπ' τοὺς λυγμούς).— Ἀγαπημένε μου... παπποῦ! Ἐχω... ἔχω κάτι νὰ σοῦ ζητήσω... κάτι... Μὰ δὲ θὰ μοῦ πῆς ὄχι. Λέγε, δὲ θὰ πῆς ὄχι στὴ μικρὴ σου ἔγγονούλα, στὴ μικρούλα σου Ντεζιρέ;

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ναι... ναι... τί θέλεις; τί θέλεις;... Μίλησε... μίλησε στὸν γέρο παπποῦ σου.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Θέλω... ὅταν μαθευτῆ... ὅταν μαθῆς πὺθὺ θρίσκεται ὁ μπαμπᾶς μου... θέλω νὰ τοῦ πῆς... (Ὁ κ. Λουσσισὶ κάνει μιά κίνηση). Ὁχι, ὄχι νὰ τοῦ γράψω, ὅτι τὸν συλλογίζομαι... ὅτι τον ἀγαπῶ, ἀκούς, παπποῦ, ἀκούς; Πῶς ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ, θὰ τὸν συλλογίζωμαι καὶ θα τὸν ἀγαπῶ... καὶ ὅτι ἂν μπορῆ, χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύσῃ νὰ φανερωθῆ τοῦ εἶνε, νὰ μοῦ γράψῃ λίγες λέξεις. Ὡ μιά γραμμούλα μόνον! οὔτε καὶ μιά γραμμὴ. Τ' ὄνομά μου μονάχα. Νὰ γράψῃ μόνο τὴ λέξι «Ντεζιρέ» σ' ἓνα κομμάτι χαρτί... Γράψε του ὅτι

αὐτὸ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ, θὰ μὲ κἀ εὐτυχισμένη γιὰτὶ ἔτσι... θὰ εἶμαι σίγουρη... ὅτι δὲν πέθανε ὁ καυμένος μου ὁ μπαμπᾶς. (Τὴν πιάνουν λυγμοὶ ἀσυγκρατητοί).

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ (κλαίγοντας).— Ὡ σὲ παρακαλῶ, μικρούλα μου, σῶπασε! σῶπασε! Μοῦ κάνεις κακό... μοῦ σκίζεις τὴν καρδιά μου...

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Λοιπὸν, παπποῦ, πές μου θὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ εἶπα;

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ναι, στὸ ὑπόσχομαι... Μὴν κλαῖς ὁμως πειὰ... Ἡσύχασε λίγο... Σήκωσε τὸ κεφάλι σου. Τὰ καυμένα τὰ μάτια σου! Τί κόκκινα πὺθὺ εἶνε! Κυττάξέ με! Μ' ἀγαπᾶς καὶ μένα, ἀγαπᾶς λιγάκι καὶ τὸ γέρο παπποῦ σου;

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Ὡ, ναι!

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ἐ, λοιπὸν, γιὰ χατήρι μου, γιὰ χατήρι τοῦ γέρο παπποῦ σου... σκούπισε τὰ μάτια σου... γιὰτὶ σὲ λίγο, ὅταν θὰ φτάσουμε στὸ μοναστήρι, θὰ σ' ἀσχημίζουν τρομερά... Καὶ τί θὰ σκεφθοῦν, τί θὰ ποῦν ὅσοι τὴ δοῦν τὴ μικρούλα ἔγγονούλα μου; Θὰ ποῦν ὅτι εἶνε ἀσχημὴ, ὅτι ἔχω μιά ἔγγονὴ ἀσχημὴ, φριχτή. Ἄ, ὄχι! Ἐγὼ ξέρεις, εἶμαι περήφανος γιὰ σένα... Γιὰτὶ μόνον ἐσένα πειὰ ἔχω στὸν κόσμο, ἀγαπημένη μου. (Σταματᾷ, μὴ μπορῶντας νὰ μιλήσῃ, πνιγμένος ἀπ' τὴν συγκίνηση).

ΝΤΕΖΙΡΕ (προσπαθώντας νὰ ἡσυχᾷ).— Ἀγαπημένε μου, ἀγαπημένε μου παπποῦ... Εἶνε ἀλήθεια... ἀλήθεια. Δὲν εἶμαι καλὴ... Δὲν σκέπτομαι παρὰ μόνον τὸν ἑαυτό μου... Ἀλλὰ τῶρα ὅλ' αὐτὰ τελείωσαν... Κυττάξε, κύτταξε, δὲν κλαίγω πειὰ. Φίλησε τὴν μικρούλα τὴν ἔγγονούλα. (Ἀγκαλιάζονται ταρασσομένοι ἀπὸ λυγμούς).

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ (χτυπώντας στὸ τζάμι).— Τί δρόμο θὰ πάρομε, κύριε; (Καμιά ἀπάντησις. Χτυπάει δυνατώτερα καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησί του).

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Ἐχουμε περισσότερα περιττὰ πράγματα ἀπ' ὅσα χρήσιμα γνωρίζουμε.

Τοὺς ἀνοήτους δὲν τοὺς διδάσκει ἡ πείρα, ἀλλὰ ἡ δυστυχία.

Τὶ ἀνόητοι ποῦνε οἱ ἄνθρωποι! Μιά στιγμὴ πεθαίνουν κι' ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νὰ μάθουν τί εἶν' ὁ θάνατος, ἐνῶ ζοῦνε τόσα χρόνια καὶ δὲν ξέρουν τί εἶνε ἡ ζωὴ.

Ὅποιος χάσῃ περιουσία χάνει πολλὰ, ὅποιος χάσῃ φίλο χάνει περισσότερα, ὅποιος χάσῃ τὸ θάρρος του χάνει τὸ πᾶν.

Ἐνα πρᾶγμα μπορεῖ νᾶνε σωστὸ καὶ δίκαιο γιὰ ὅλους, ὄχι ὁμως κι' εὐχάριστο σ' ὅλους.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννιοῦνται εἰλικρινεῖς καὶ πεθαίνουν ἀπατεῶνες.

Ἐπαινος δὲν ἀξίζει σ' ὅποιον δὲν κάνει τὸ ἄδικο, μὰ σ' ὅποιον οὔτε κἂν τὸ σκέφτεται.

Τὸ συμφέρον μᾶς παρηγορεῖ γιὰ τὸ θάνατο τῶν δικῶν μας, ὅπως ἡ φιλία τους μᾶς παρηγοροῦσε γιὰ τὴ ζωὴ τους.

Χάνεις τὸν κόπο σου προσπαθώντας νὰ ἐπαναφέρῃς στὴ λογικὴ ἓναν πὺθὺ νομίζει πῶς εἶνε πολὺ ἐξυπνος.

Πολὺ σπάνιο εἶνε νὰ ἐκτιμοῦμε ὅσους μᾶς κάνουν νὰ γελοῦμε.

Πολλὲς φορές ἡ πιὸ γελοῖες ἐλπίδες ἦσαν ἡ αἰτία τῶν μεγαλύτερων ἐπιτυχιῶν.

Ὅποιος μπλέξει μὲ τὸν ἔρωτα, ἄς ξεγράψῃ καὶ περιουσία καὶ μυαλό.

Ἄν μπορούσαμε ν' ἀνοίξουμε τὸν ἑαυτό μας θ' ἀνακαλύπταμε θησαυρὸν ὀλόκληρον... ἐλαττωμάτων.

Οἱ καινούργιοι φίλοι πὺθὺ κάνουμε γυάλινα μάτια, τὰ ξύλινα πόδια καὶ τὰ ψεύτικα δόντια.

Πολὺ λίγο καλὸ προσφέρουμε σ' ὅσους βοηθοῦμε μόνον μὲ τὶς συμβουλές μας.

Ὅποιος ἀντιλέγει καὶ φλυαρεῖ πολὺ εἶνε ἀνίκανος νὰ μάθῃ ὅ,τι πρέπει νὰ ξέρῃ.

Ἡ ἡλικία ἐλαττώνει τὴν ἀπόλαυσι τῆς ζωῆς κι' αὐξάνει τὴν ἐπιθυμία της.

Ὁ θάνατος ἀρπάζει τοὺς πλοῦσιους κι' ἀναπαύει τοὺς φτωχοῦς.

Ἐνας φρόνιμος καὶ πιστὸς φίλος εἶνε μιά διαρκὴς βοήθεια κι' ἀνακούφισις γιὰ κάθε ἄνθρωπο πὺθὺ δὲν ἔχει τὴν ἀφέλεια νὰ πιστεῦῃ πῶς ἔχει ὅλην τὴν ἀνθρώπινη σοφία στὸ κεφάλι του.

Ὅλοι οἱ κόποι εἶνε πιὸ εὐχάριστοι ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσι ὅταν φτάνουμε ἢ κοντεύουμε στὸ σκοπὸ μας.

Εὐκόλο εἶνε ν' ἀποχτήσῃς τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ, μὰ δύσκολο νὰ τὴν κρατήσῃς. Αὐριο ἢ ἀνοησία ἐνὸς ἄλλου θ' ἀντικαταστήσῃ τὴν δική σου.

Ὁση ἀγάπη κι' ἂν αἰσθανόμαστε γιὰ τοὺς πλησίον μας, ποτέ δὲν φτάνουμε στὸ σημεῖο ὥστε νὰ μᾶς κάνῃ εὐτυχεῖς ἡ δική τους εὐτυχία.

Εἶνε δεῖγμα μεγαλείου ψυχῆς νὰ υποφέρουμε μὲ ἡρεμία ἓνα λάθος πὺθὺ ἐγινεν ἀπὸ ἀμέλεια.

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος, ὁδὸς Ἐζενί... Γύρισε ἀριστερά... εἶνε ἓνα μεγάλο ἄσπρο σπιτί... Θὰ δῆς... ἔχει ἓνα σταυρό...

